

TEATER: *Tekster af kulturfatteren præsenteret ved musikalsk multishow på Svalegangen i Århus*

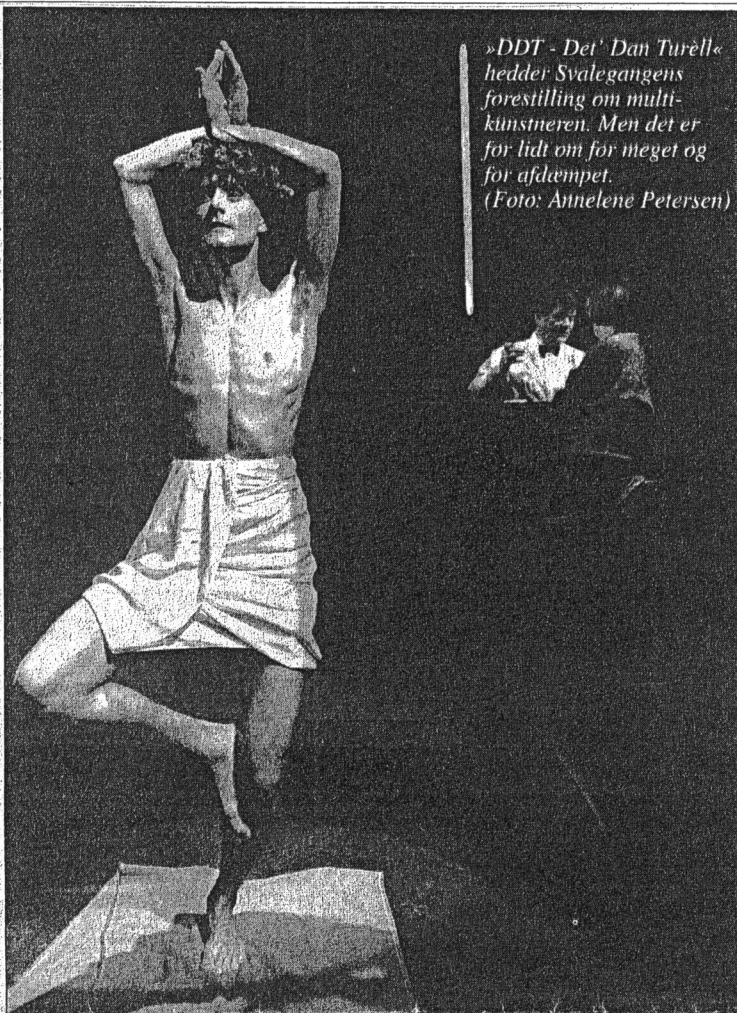
Dan Turèll uden DDT

AF CLAUD GRZYMER

Når man har en begrundet forventning om, at man skal overhældes med DDT, er det sært og forvirrende, så meget der gøres for ens velbefindende.

»DDT - Det' Dan Turèll«, et musikalsk multishow med urpremiere på Svalegangen i Århus, er en collage af kulturfatterens digte, sange og prosa, samlet af forestillingens instruktør, Jakob Christensen. Det er ikke et forsøg på en biografi, men på at se virkeligheden gennem et temperament. Tættest på personen Turèll kommer vi via den gennemgående skikkelse, Dick, hvis funktion først og fremmest er den rent praktiske at forbinde det adskilte (hvilket er det hele). Carsten Brandt, der spiller rollen, undlader heldigvis at flirte med kulturfatterens bekendte ræblende facon. Ligesom forestillingen i øvrigt anlægger han sin egen og mere besindige fremtoning.

Tonen er påfaldende afdæmpet. Provokatøren Dan Turèll holdes på afstand. Er jeg den eneste, der savner fornemmelsen af DDT?

»DDT - Det' Dan Turèll« hedder Svalegangens forestilling om multikunstneren. Men det er for lidt om for meget og for afdæmpet. (Foto: Annelene Petersen)

Forestillingen rummer lidt om meget. Jeg ville have foretrukket meget om lidt. Et spor kunne have været det smukke digt »Disse nøjsomme«, skrevet i undrende beundring over de »almindelige« mennesker, der lever deres »almindelige«, uanselige liv og har nok i dét: pølsemanden henne om hjørnet, damen i avisiosken på torvet eller cykelsmeden, der i 20 år har lappet cykler. Digtet fortæller noget om dybden og menneskeligheden under den Turèll'ske overflade af fuldautomatisk slagfærdighed. Og i særdeleshed når det som i denne sammenhæng forbindes med et andet centralt digt, »Det er ikke let«, der sætter det forrige i relief: beundringen for det ukomplicerede menneske er oplevet gennem det komplicerede.

Forestillingen, der begynder med, er i sine bedste stunder underholdende. Højdepunkterne i så henseende er levendegørelsen af eksempler på gadenes herskere af skæve eksistenser: »alle disse øjne strålende af utilfredsstillet begær / af desperation og sygdom / af uopfyldte drømme og håbløse nederlag«. Nogle af de omkringvandrede, som især Jesper Dræby

indfanger med finjusteret komik, finder frelsen i astrologi, i østlig mystik eller sågar i den kristendom, hvis glimtvis tilstedeværelse er det eneste, der får omgivelsernes frisind til at renoncere - hvilket i betragtning af den sekteriske udgave nok ikke er så underligt.

Det for DDT rensede show afvikles i Poul Fly Plejdrups funktionelle scenografi, der antyder det storbylandskab, som var Dan Turèlls ydre univers. Dias, projektorer og videoskærme formidler oplevelsen af den flygtighed og tomhed, som ifølge Turèll er altings sidste sandhed. Verdens mangfoldighed er ingenting på tusindvis af forskellige måder.

Men også meningsløsheden kan have mening. Turèll bekender sin tro på opvasken. Den veldefinerede handling skaber nogle minutters orden i kaos.

DDT - Det' Dan Turèll. Manuskript, koncept og iscenesættelse: Jakob Christensen. Scenografi: Poul Fly Plejdrup. Komponist: Rasmus Lindgreen. Svalegangen, Århus. Urpremiere.